

OP WEG NAAR ONBEPERKT MEEDOEN

doen.

*Jaar-
magazine*
RADAR

*Van
dagbesteding*
naar vaste baan

*Raoul
heeft raketjes*
in zijn schoenen

*Van bewoner
naar begeleider*
bij Radar

pagina 4
WOORD VAN DE REDACTIE

pagina 6
CLIËNTENWEB

Meedoen

pagina 8
SAMEN

*Vrijwilligerswerk
verbreedt hun wereld*

pagina 12
TROTS

*Van dagbesteding
naar vaste baan*

pagina 14
WERK

*Van bewoner naar
begeleider bij Radar*

pagina 18
KUNST

*Het mooist
versierde paard
van stal*

pagina 20
LEREN

*Alle kinderen
komen tot hun recht*

pagina 22
KORT NIEUWS

colofon

Redactie

Nicole Pieters, Monique Heffels,
Natalie Sevriens, Deborah Heuts,
Dewi Andoetoe

Teksten

Tekstbureau PuntKomma

Vormgeving

UnknownDesigners, Maastricht

Fotografie

Jonathan Vos, Philip Driessen

....

**Heb je een vraag of
wil je reageren?**

Stuur een mail naar
communicatie@radar.org

pagina 24
GEZONDHEID

*Raoul heeft raketjes
in zijn schoenen*

pagina 26
POLITIEK

*Elkaar ontmoeten,
leren kennen
én begrijpen*

pagina 30
TROTS

“Ja, ik wil”

pagina 32
SAMEN

Prokkelduo

pagina 34
LEREN

*“Het is meer
dan alleen het volgen
van een opleiding”*

pagina 38
TROTS

*Al 25 jaar
vrijwilliger*

pagina 42
IN GESPREK

*In gesprek
over inclusie*

pagina 43
NAWOORD

Beste lezer,

In het leven draait het om meer dan alleen ons eigen welzijn. Het is waardevol om iets voor een ander te kunnen betekenen. Bijdragen aan de samenleving geeft ons voldoening. Iets doen voor bijvoorbeeld je buurvrouw, partner of opa en zien dat de ander daar blij van wordt. Dát is de kern waarom wij doen wat we doen. En dit is nu precies waar ons spiksplinter-nieuwe magazine over gaat: (MEE)DOEN.

In dit eerste jaarmagazine van Radar vind je een heleboel verhalen die laten zien hoe mensen die wonen en werken bij én samen met Radar hun leven zinvol inrichten en hiermee een verschil maken.

Het magazine geeft jou een kijkje in onze keuken. En het biedt ook inspiratie voor de vele manieren waarop we ons leven en de wereld om ons heen waardevoller kunnen maken. Of het nu gaat om kleine daden van vriendelijkheid of grote projecten van maatschappelijke betrokkenheid. Radar heeft op dit gebied grote dromen waarvan je in DOEN de eerste kleine stappen leest. Het is een beweging op weg naar onbeperkt meedoen voor iedereen.

Wij zetten jou ook graag aan het denken over jouw eigen rol in deze beweging. En over wat mensen met een (verstandelijke) beperking voor jou en jouw omgeving kunnen betekenen en andersom. Het gaat om ontmoeten, elkaar leren kennen en er voor elkaar zijn.

Ook willen wij het gesprek op gang brengen in de maatschappij. Iedereen kan het, je moet het gewoon doen. Het is mooi als ons magazine met alle verhalen jou helpt en inspireert om op je eigen unieke manier bij te dragen.

Veel leesplezier!

De redactie

PS

Dit magazine hebben wij deze keer gecombineerd met ons jaarlijks kwaliteitsrapport. Wij lichten in deze editie één element uit: meedoen. Naast de verhalen over meedoen kun je onze complete kijk op kwaliteit en onze verbeterpunten voor 2023 inzien op www.radar.org/kwaliteit

Meedoen

Julian Savelsberg

*Meedoen in de samenleving, wat betekent dat eigenlijk? **Julian Savelsberg** van Radar Cliëntenweb ging hierover in gesprek met zijn collega's **Danny Sprey** en **Elke Slangen**.*

Danny Sprey

Doe jij wel eens mee aan activiteiten in de samenleving?

Danny: “Ja ik doe voetballen en als iets te doen is in Heugem, dan ben ik en mijn vrouw van de partij om mee te doen. Niet alleen spelletjes of sport, maar dat kan ook iets anders zijn. Bijvoorbeeld lekker feesten.

En darten: als iemand anders ook wil darten en die is ook alleen, dan zijn we samen een koppel en dat vind ik goed. Maakt niks met wie ik ben. Of ik nou slecht gooi of niet slecht gooi. Het is maar een spel en dan heb je een leuke avond. Daar gaat het eigenlijk om. Of je nou verliest of wint, dat maakt niets uit. Samen is wat leuker. Alleen is ook wel leuk om te darten maar dan met een andere tegenstander. Maar als je wint kun je het wel niet samen delen.”

Vind jij het lastig om in een groep mee te doen?

Elke: “Soms wel, maar een beetje motivatie werkt bij mij wel.”

Maak jij wel eens mee dat mensen jou door jouw beperking jou niet altijd begrijpen?

Danny: “Dat weet ik niet precies. Ik denk dat ze het wel begrijpen. En anders vragen ze nog een keer aan mij: ‘Hoe bedoel je dat? Zeg het nog eens.’ Ik vind dat ook vrij normaal.”

Elke: “Soms verstaan ze me niet, komt door mijn spraakprobleem. Ik probeer er gewoon wel op te letten. Eens even niet verstaan worden is geen ramp.”

Heb jij wel eens het gevoel dat jij raar wordt bekeken door jouw beperking?

Elke: “Nee, het boeit me niet wat anderen van me vinden. Mensen die mij niet kennen en me raar vinden, daar let ik gewoon niet op.”

Merk jij dat Radar steeds meer inzet op meedoen in de samenleving?

Danny: “Ik ben zelfstandig, dus ik kan zelfstandig dingen doen. En bij activiteiten zoals bijvoorbeeld de boottocht kan je kijken; ‘Hé dat lijkt me wel leuk.’ of ‘Nee, dat doe ik liever met mijn vrouw.’ Ligt eraan hoe we samen ingesteld zijn.”

Zou jij in de toekomst misschien ook op een plek willen werken met mensen zonder beperking?

Elke: “Mijn echte wens is stemmen gaan inspreken. Voor animatie enz... Daar werken ook mensen die geen beperking hebben. Ik zou het fijn vinden als ze daar wel rekening houden met mijn autisme.”

Wat is ‘meedoen’ voor jou? Met wat bijvoorbeeld?

Danny: “Samen contacten en een team bouwen. Je hoeft elkaar niet aardig te vinden, maar je moet samen door 1 deur kunnen, als het maar leuk blijft. Geintjes mag, maar ... dan moet je wel opletten wie een geintje maakt. Niet iedereen kan daartegen. Dat vind ik het allerbelangrijkste. Schelden of ruzie maken, dat vind ik niet zo gezellig.”

Elke Slangen

In de wijk meer voor
elkaar kunnen betekenen
is belangrijk.

Daarom zijn Radar en
Sevagram gestart met
de nieuwe dagbesteding
Voor elkaar Valkenburg.

anita

*Een nieuwe vorm van
dagbesteding*

& celine

“Vrijwilligerswerk verbreedt hun wereld”

In de Gasterie van locatie Oosterbeemd van de organisatie voor ouderenzorg ontstaan mooie verbindingen tussen bewoners en mensen van Radar. *Anita Cremers* (coördinator vrijwilligerswerk bij Sevagram), *Bianca Bertram* (coördinator community care bij Sevagram) en *Celine Kullen* (persoonlijk begeleider bij Radar) zijn in hun nopjes met de nieuwe dagbesteding. Ze zien namelijk dat het goed doet voor alle betrokkenen.

Reuring in de tent

De mensen van Radar doen drie dagdelen per week hand- en spandiensten bij Oosterbeemd. Celine: “Zij ruimen de vaatwasser uit, bieden het eten aan en ruimen tafels op. Ook halen en brengen ze bewoners naar de afdelingen. En wij onderzoeken op dit moment of de werkzaamheden nog uitgebreid kunnen worden.” Anita vult aan: “Zij maken ook wel eens een praatje met bewoners van Sevagram en drinken een lekker kopje koffie. Door de wisselwerking tussen hen en de bewoners hebben ze beiden een daginvulling en aanspraak. Het zorgt echt voor reuring in de tent.” Het is win-win voor Radar en Sevagram. Celine: “Onze cliënten hebben werk waarin ze doelen kunnen behalen en ze breiden hun contacten uit. Ook misten ze waardering. Die krijgen ze binnen Sevagram meer dan genoeg.”

Elkaar versterken is fantastisch

Sevagram is van plan Oosterbeemd meer open te stellen en de wijk te betrekken bij hun activiteiten. En er een ontmoetingsplek te creëren. Bianca: “Binnenkort is er een doemiddag samen met een hoveniersbedrijf. Bewoners gaan dan tuinieren en potten vullen met planten. Dit doen ze samen met de mensen van Radar en misschien nog ouderen uit de aanleunwoningen. Met z’n allen lekker naar buiten. Zo krijgen de bewoners meer contact met mensen uit de buurt. Dat is voor iedereen leuk en goed.” Tussen Radar en Sevagram bestaan korte lijnen. De organisaties ontplooiën steeds weer nieuwe initiatieven. Bianca licht toe: “Wij denken en werken domeinoverstijgend. De kaders laten we vallen en wij kijken wat we samen kunnen oppakken. Als we elkaar kunnen versterken is dat toch fantastisch!”

Het verbreedt hun wereld

Door de samenwerking van beide organisaties zijn er veel mensen happy. Celine: “De bewoners hebben een leuke dag en de mensen van Radar gaan fijn naar hun werk.” De deur uitgaan om naar je werk te gaan, voelt heel anders dan bijvoorbeeld dagbesteding op de eigen locatie. Het verbreedt hun wereld. “Zij hebben een officieel vrijwilligerscontract. En op 7 december hebben wij de Dag van de Vrijwilliger gevierd met koffie en gebak met alle vrijwilligers. Je ziet ze met volle teugen genieten en daar genieten ook wij weer met z’n allen van”, besluit Anita.

Social Sofa's brengen mensen bij elkaar

De Social Sofa's is een initiatief van gemeente Valkenburg. Het ontwerp voor de sofa wordt meestal bedacht door kunstenaars die in samenspraak met de gemeente een thema bedenken. Denk aan de watersnoodramp in Valkenburg. Mensen van verschillende organisaties zoals Radar, verenigingen en scholen helpen mee de sofa's te beplakken met mozaïeksteentjes. De Social Sofa's verfraaien niet alleen Valkenburg, maar brengen ook mensen bij elkaar. Zij kunnen een praatje maken op de sofa en elkaar op die manier beter leren kennen.

“Trots dat ik een contract heb”

Hoe gaaf is dat?!

Kay Hallema is via dagbesteding nu vaste medewerker bij Pregis. “Ik ben hier jaren geleden begonnen via Radar. Toen dat stopte, bood Pregis mij een contract aan. Daar ben ik blij mee. Wat ik doe? Samen met collega’s vul ik zakken met chips of luchtkussentjes en laden wij de vrachtwagens.”

Bekijk het interview
van Kay en zijn collega's

Van bewoner naar begeleider bij Radar

Kelly Ostrowski ging op haar negentiende in woonvorm Hereweg in Landgraaf wonen.

Daar kwam ze tot de conclusie dat ze ook iets wil betekenen voor andere mensen: “De begeleiding die ik kreeg, wil ik ook geven aan anderen.”

“Ga op zoek naar iets waar je helemaal jezelf in kan zijn”

Niet alleen

Al op 16-jarige leeftijd woonde Kelly op zichzelf. En dat was behoorlijk pittig. “Je hoeft niet alles alleen te doen”, was de boodschap van hulpwerkers van de gemeente. En dus ging ze – op aandringen van haar omgeving – in 2016 in de woonlocatie Hereweg in Landgraaf wonen. Daar vond de toen 19-jarige Kelly de steun die ze nodig had en kon ze altijd terugvallen op de begeleiding. “Ik had zelf gekozen voor Landgraaf, want ik ben in die omgeving opgegroeid. Het lag ook in de buurt van mijn school en werk, dus ik wilde daar graag wonen.” Zij studeerde toen nog Gespecialiseerd Pedagogisch Medewerker. Met het diploma op zak ging zij in 2019 aan de slag als pedagogisch medewerker op een kinderopvanglocatie. “Op een gegeven moment dacht ik na of dit wel echt was wat ik wilde. Ik besepte steeds meer dat ik niet alleen kinderopvang wilde doen, maar dat ik iets wilde betekenen voor (jonge) mensen die begeleiding kunnen gebruiken, net zoals ik een paar jaar geleden.”

Inspiratie

Ron van Doren inspireerde haar. Hij was eerst Kelly's begeleider, nu haar collega. “Bij Ron merkte ik heel erg dat hij trots op me was en dat hij zijn werk met zijn hart doet. Hij gaf me advies, zei waar het op stond en ik kon altijd op hem terugvallen. Dat gevoel wilde ik ook aan anderen geven. Het gevoel dat er altijd iemand voor je is.” Daarom ging Kelly zich verdiepen in de opleiding Persoonlijk Begeleider Gehandicaptenzorg. “Ik besprak dit met één van mijn begeleiders bij de Hereweg. Die vroeg waarom ik de opleiding niet bij Radar deed. Daar was ik niet zo zeker van. Ik kom hier vandaan, wie neemt mij nou serieus, was mijn eerste gedachte. Maar na een poosje dacht ik: Waarom ook niet.”

Van cliënt naar begeleider

Kelly schreef een motivatiebrief, waarin ze niet direct aangaf dat ze bewoner was. “Ik wilde een eerlijke kans en vond het belangrijk om beoordeeld te worden op hoe ik ben. Zonder dat zij mijn achtergrond zouden weten. In het gesprek vertelde ik vervolgens dat ik ‘bewoner’ was en in Hereweg woonde.” Haar enthousiasme en motivatie om haar ervaring en inlevingsvermogen in het werkveld te kunnen gebruiken, waren aanleiding om haar aan te nemen. Als leerling-medewerker startte zij met de beroepsbegeleidende leerweg. Kelly deed vier dagen per week praktijkervaring op en de andere dag kreeg ze theorie op school. En zo ging zij in een maand tijd van bewoner naar begeleider. Zij solliciteerde bij Radar, verhuisde in de tussentijd naar een appartement voor haarzelf en startte vervolgens haar opleiding bij Radar. “Ik was in het begin heel onzeker. Ik was eerst zelf bewoner en nu zat ik aan de andere kant van de tafel. Ik twijfelde veel en was steeds bezig met hoe ik overkwam en of ik wel serieus genomen werd. Gelukkig kreeg ik goede hulp van mijn collega's en was ik voor de bewoners van Willem II gewoon een nieuwe begeleider. Daardoor ging de onzekerheid op een gegeven moment weg en nu gaan die gesprekken automatisch.”

Betrokkenheid

Inmiddels werkt Kelly al bijna vier jaar als persoonlijk begeleider bij Radar. “Ik vind het mooiste aan mijn werk dat ik er emotioneel voor iemand kan zijn. Dat je het vertrouwen van iemand krijgt. Dat zij zich op een gegeven moment veilig genoeg voelen om dingen met mij te delen en mijn hulp willen aannemen, is zoiets moois. Je ziet ze groeien op bepaalde momenten waarin zij zelf nog geen vertrouwen hadden. Ik kan zo iemand

helpen vooruit te komen. Op deze manier krijgt een cliënt ook meer vertrouwen in de begeleiding en ontdekken ze hoeveel moois er is buiten hun eigen coconnetje. Het enige wat ik op dat moment ben is het missende puzzelstukje dat zij nodig hebben. Cliënten merken het echt als iets vanuit je hart komt. Ik voel enorme betrokkenheid bij de mensen die ik begeleid en ik kan me goed in hen inleven. Ook weet ik hoe belangrijk het is en wat het met je doet als mensen in je geloven. Ik wil dat de cliënten weten dat, wat er ook is, ze altijd bij mij terecht kunnen. En dat als ze iets willen, ze dat ook kunnen bereiken. Ga op zoek naar iets waar je helemaal jezelf in kan zijn en wat je energie geeft. Trek je niets aan van vooroordelen en laat andere mensen je niks wijsmaken.”

Kelly's toekomstdromen?

“Het lijkt mij leuk om ooit persoonlijk begeleider binnen een gedragsgroep voor jongeren te worden. Wie weet, over een aantal jaar.”

Foto — Jumping Indoor Maastricht / Remco Veurink

Het mooist versierde paard van stal

Het JIM Paradepaard van **Galerie Atelier Ut Glaashoes** sprong eruit tijdens de JIM van 2022. Het prachtig versierde kunstwerk leverde de kunstenaars van Radar de eerste prijs op.

Burgemeester Annemarie Penn-Te Strake – deze dag ook juryvoorzitter – koos 'ons' paard. Het bestaat dan ook uit allemaal mozaïeksteentjes van de kunstwerken van verschillende kunstenaars. De burgemeester vond het prachtig gemaakt, feliciteerde alle makers en noemde hen echte kunstenaars.

De JIM Paradepaarden is een initiatief van paardenevenement Jumping Indoor Maastricht. Bedrijven adopteren levensgrote namaakpaarden, die worden versierd door jeugdorganisaties en maatschappelijke instanties. Het paard van Ut Glaashoes steeg boven alle andere edele nepdieren uit.

Wealthoon Vermogensbeheer adopteerde het paard en zette het al in op de kinderafdeling van het MUMC+ om daar de kinderen op te vrolijken.

Alle kinderen komen tot hun recht

*Iedereen is welkom bij het Kindcentrum Samen Wyck in Maastricht. Is er extra ondersteuning nodig dan zoeken zij de mogelijkheid om die te bieden. De school kijkt wel kritisch of dit de juiste plek is voor het kind en of de expertise en mankracht in huis is. Soms schakelen zij daarom hulp in van ander onderwijs, zorg of kinderopvang. Leerkrachten van cluster 1-2 **Toby Timmermans** en **Lotte Burgers** voelen zich als een vis in het water bij Samen Wyck.*

Zoeken naar de beste aanpak

De groepen bij Kindcentrum Samen Wyck zijn een brede afspiegeling van de samenleving, met kinderen uit verschillende sociale lagen en van etnische achtergronden. Ook kinderen met speciale onderwijs- en ondersteuningsbehoeften zijn welkom. Nicole Daamen van Radar is in-house en kan ondersteunen als dat nodig is. Toby: "Zo zit er een meisje met het syndroom van Down in onze klas. Zij heeft haar eigen cognitieve programma, maar doet zo veel mogelijk mee in de klas. Ik had hier nog geen ervaring mee en ben daarom gaan zoeken naar de beste aanpak. Zij leert namelijk anders. Ik heb een tijd geleden een ochtend meegedraaid bij het speciaal onderwijs. Zo weet ik beter hoe ik haar de methode van letters en klanken kan aanleren. Het is heel leuk om te zien hoe zij dit leert. Een ander voorbeeld is een jongen die moeite heeft zijn emoties te reguleren. Nicole begeleidt hem hierin en geeft hem een plan van aanpak. Wij als leerkrachten kunnen hierop voortborduren op de momenten dat Nicole niet aanwezig is."

Kinderen beter bedienen

Om alle kinderen tot hun recht te laten komen, werkt de school met clusters. Ze stellen verschillende doelen binnen een leerlijn en werken op vier niveaus (één doel voor de peuters, drie doelen voor de kleutergroepen). Deze doelen zijn afhankelijk van het niveau van het kind. Lotte: "Onze school is zo'n acht jaar geleden begonnen met dit systeem. Omdat wij de kinderen beter willen bedienen en hen willen laten leren op hun eigen niveau. Het is wél belangrijk dat ze leren om met hun niveau-groep én met de complete groep te spelen en te werken. Daarom komen ze samen binnen, eten ze samen fruit en de dag sluiten we ook met zijn allen af. Tussendoor werken ze aan de gerichte opdrachten die hen uitdagen in hun ontwikkeling. Denk aan: de ene groep telt tot 3, de andere tot 6 of 10 en weer een andere tot 15 of 20." Bij taal zitten de kinderen weer in een andere samenstelling. "Bij taal en rekenen kan dit verschillen, omdat per vakgebied of zelfs per leerlijn de ontwikkeling van een kind anders kan zijn."

Samen komen we verder

Voor de leerkrachten is het waardevol dat Nicole Daamen van Radar 'om de hoek is'. Als zij ondersteuning nodig hebben of gerichte vragen bij een ontwikkelingsgebied, kunnen ze voor een snel overleg of een goede tip altijd bij haar terecht. Lotte: "Nicole heeft een andere achtergrond en expertise en kijkt met een andere blik. Dat is heel fijn. Natuurlijk overleggen we regelmatig met de ouders en Nicole, maar een kort advies zo tussendoor op de gang is ook vaak wenselijk. En dan kunnen we altijd bij haar terecht. Toby vult aan: "Samen komen we verder. Wij maken een planning voor vier weken en stemmen deze onderling af op de specifieke extra ondersteuning en eventuele zorgbehoeften van de leerlingen. Daar zitten taal, rekenen en sociale vaardigheden in. Op het moment dat Nicole beschikbaar is, plannen wij de activiteiten in. Zo kan zij ons ondersteunen als dat nodig is."

KORTNIEUWS

Welkom thuis voor iedereen. Een samenleving waarin voor iedereen plek is. Waar iedereen ertoe doet. En waar het voor iedereen fijn en veilig wonen is. Daar gaan Wonen Limburg en Radar zich nog meer hard voor maken. Daarom hebben beide bestuurders, Ger Peeters en Monique Heffels, een overeenkomst voor drie jaar getekend om nog intensiever samen te werken. Samen gaan beide organisaties de vitaliteit van wijken versterken en een inclusieve samenleving bevorderen.

Wonen Limburg en Radar zetten zich 100% in voor wijken waarin mensen elkaar ontmoeten, van betekenis zijn voor elkaar en volwaardig deelnemen aan de samenleving. Dat begint al bij de medewerkers van beide organisaties die elkaar beter leren kennen en gemakkelijker vinden. Op die manier kunnen zij intensiever samenwerken in de wijk om invulling te geven aan een welkom thuis voor iedereen.

Om tot een laagdrempelige samenwerking te komen is een verkennende werkgroep samengesteld vanuit verschillende expertises van Wonen Limburg, Radar en Stand-BY. De ambitie is om medewerkers over schotten te laten kijken van de eigen organisatie om over te gaan tot duurzame afspraken en afstemming van werk in de wijken, ten gunste van de burger. De ervaringen van deze pilot hebben geleid tot een blauwdruk voor samenwerking die vervolgens ook op andere locaties en in andere wijken kan worden ingezet.

Rosa-Run. 18 april 2022 was het zover. De deelname van Radar aan de Rosa-Run in de warme binnenstad van Sittard. Twee teams met bewoners, medewerkers en vrijwilligers zetten hun beste beentje voor. En dat past precies bij hoe Radar in de wedstrijd zit: zoveel mogelijk mensen in beweging krijgen. En dat betekent dus ook zelf in beweging komen. Letterlijk.

Samen renden de 15 personen in twee teams zo'n 84 kilometer. Zij hebben dus met z'n allen twee marathons 'genaild'. Een sjieke prestatie.

Aan de Rosa-Run is een goed doel gekoppeld: Stichting Bijzonder in Beweging. Dus hoe meer deelnemers en sponsors, hoe hoger het bedrag voor de stichting. De opbrengst was € 2.000,-.

Workshop Lek vinger, lek doum. Blanco, Elleke en Veerle van Ut Glaashoes gaven tijdens het Preuvenemint in Maastricht aan kinderen een creatieve workshop Lek vinger, lek doum. In een heuse tent. De naam van de workshop die zoiets betekent als 'om je vingers bij af te likken' is niet voor niets gekozen, want het Preuvenemint draait om lekker eten en drinken.

En hoe leuk is het dan om als kind je lievelingsgerecht te tekenen? Vetkrijtjes, wasco's, verfkwasten en ecoline werden driftig gebruikt op de vellen papier. Frietjes, pizza en ander lekkers kwamen voorbij.

Blanco en Elleke konden gelukkig gebruikmaken van de creativiteit en het kritische oog van kunstenaress Veerle, hun assistent in de tent. Zij kon de kinderen goed helpen bij het tekenen en schilderen van hun lekkerste gerecht. Dat deed zij door hen van inspiratie te voorzien, schorten of tekenvellen aan te geven en potjes ecoline te vullen.

Het resultaat: stuk voor stuk unieke kunstwerken en veel blijde gezichten.

Bekijk de aftermovie van onze toppers tijdens de Rosa-Run

Het ochtendje hardlopen bij hardloopclub JustGOO in Maastricht zit erop voor **Raoul Daenen** en vrijwilliger **Monique Habets**. De twee sportievelingen zitten na afloop aan een welverdiend kopje koffie met een lekker koekje.

Raoul heeft raketjes in zijn schoenen

"Ik heb geen horloge of Fitbit. Monique houdt alles bij. Maar ik heb wel **speciale hardloopschoenen** en -kleden. Daar ren ik beter mee. In het donker ren ik met een vest met lampjes aan. Voor de veiligheid."

"Onze **trainer William** geeft mij vaak complimentjes. Dan zegt hij: 'Raoul, je hebt raketjes in je schoenen.'"

"Ik ben Raoul. Ik ren al **één jaar samen** met Monique."

Monique: "Raoul en ik zijn echte maatjes geworden. Hij is blij als ik er ben en andersom. Wij hebben het heel leuk en gezellig samen."

"Mijn blessure is over. Nu kan ik weer **twee keer per week rennen**. Gelukkig."

"Ik ren altijd voorop, want ik ben sneller."

"En ik kan toch niet kletsen tussendoor, daar ben ik te langzaam voor", vertelt Monique met een brede glimlach.

"Als er achterliggers zijn gaan we ze halen. Opdweilen heet dat."

Monique vult lachend aan: "Ik ben dat meestal, hè, Raoul?"

"Na het hardlopen drink ik graag koffie. Maar nog liever een smoothie. **En als ik ren, drink ik water. Uit een bidon.**"

"Wij rennen altijd een ander rondje. Ik vind op de weg het fijnste, dat is lekker vlak. **En bergaf gaat super-snel.**"

"Ik train voor de **10 kilometer**. Want ik doe mee aan de Rosa-Run op 10 april."

Monique: "Zonder mij dan. 5 kilometer vind ik prima. Maar 10 kilometer? Pff..."

Elkaar ontmoeten, leren kennen én begrijpen

Iedereen doet mee. Iedereen telt mee. Maar zover is het helaas nog niet. Als we dit willen bereiken moeten we elkaar ontmoeten, leren kennen en begrijpen, stelt **Veerle Marx**. De Maastrichtse combineert haar baan als gespecialiseerd begeleider bij woonvorm Heugem met een politieke carrière als raadslid voor gemeente Valkenburg en fractievoorzitter van lokale partij Algemeen Belang. Een ideale combinatie om sociale inclusie mogelijk te maken.

Hoe ben jij in de zorg terechtgekomen?

“Mijn moeder werkt als verpleegkundige in de psychiatrie, net als mijn zus. Ik heb altijd al geweten dat ik met mensen wilde werken, maar niet zozeer in het verpleegtechnische stuk. Dan kom je vrij snel uit bij de opleiding Social Work. Daarin word je opgeleid tot maatschappelijk werker van alle doelgroepen. In het tweede jaar liep ik stage bij Radar en mijn tweede en derde stage ook. Het is zo’n leuke doelgroep en fijne organisatie. Na mijn studie was het dus niet zo moeilijk om hier te blijven plakken.”

Waarom ben je de politiek ingegaan?

“Eén keer per jaar kregen wij bij Social Work het vak politicologie. Hoe dit in zijn werk gaat in de gezondheidszorg. En hoe je beleidsmedewerkers inspireert om dingen anders en beter te doen. Toen mijn oom – oprichter van Algemeen Belang – er lucht van kreeg dat ik dit vak op school boeiend vond, dacht hij: haar moet ik erbij hebben. Hij haalde me over een keer mee te doen aan de verkiezingen. Ik was toen nog bezig met afstuderen. Ik dacht: ach, ik doe wel een keer mee. Zo kan ik proeven hoe het er aan toegaat en misschien over vier jaar echt mee-doen. Maar het is me meteen gelukt. Dat had ik natuurlijk niet verwacht en zeker niet gepland. Na de eerste schrik ben ik raadslid geworden. Ik moest echt mijn weg zien te vinden, want ik was de vriendelijke cultuur van de zorg gewend; dat was in de politiek wel even anders. Maar ik ben gegroeid in mijn rol en voel me er thuis.”

Wat is de kracht van de combi?

“De combinatie van mijn werk in de gezondheidszorg en mijn politieke rol geeft mij een unieke kijk op het belang van een samenleving waarin iedereen meedoet en meetelt. Ik kan me goed inleven in de bewoners die worstelen met zaken, zoals moeilijke brieven. Bijvoorbeeld over het noodfonds energie. Ik help hen dan bij het verduidelijken ervan. Doordat ik dagelijks met de bewoners werk, weet ik dat dit speelt en kan ik mijn mede-raadsleden tips geven over hoe je hen wél moet benaderen. In mijn functie als fractievoorzitter wil ik de communicatie tussen bewoners en de gemeente laagdrempeliger maken, want ook zij moeten weten wat er speelt binnen de gemeente.”

Hoe geef je inhoud aan sociale inclusie vanuit deze twee rollen?

“In woonvorm Heugem ervaar ik dagelijks hoe belangrijk het is voor de bewoners om écht onderdeel te zijn van de samenleving. Het is daarom van groot belang dat we bewustzijn creëren over de vele voordelen als we de bewoners betrekken bij hun eigen gemeenschap. Denk aan hen verbinden met de burens, sportverenigingen en gemeenschapshuizen. Een mooi voorbeeld is het ondersteunen op stembureaus. Ik vind het fijn dat ik in mijn rol als raadslid mijn ervaringen als begeleider kan delen om beleidsmedewerkers te inspireren om dingen binnen de gemeente te verbeteren.”

Op welk initiatief ben je trots?

“Ik heb in een Projectgroep Verkiezingen gezeten vanuit Radar. Hierin heb ik meegedacht over hoe wij de bewoners informeren over: wat zijn verkiezingen, op wie kunnen ze stemmen, wat houdt stemmen precies in. Verschillende partijen uit de gemeenten hebben een videoboodschap ingesproken waarin ze simpel uitleggen waar hun partij voor staat en wat ze belangrijk vinden. Zo hebben wij samen met Radar Cliëntenweb onze bewoners enthousiast gemaakt om te gaan stemmen.”

Hoe gaan we sociale inclusie bereiken?

“Het begint bij een stukje ontmoeten. En elkaar leren kennen. Dan word je je bewust wat een verstandelijke beperking is. Mooi als we dit bij bestaande initiatieven en activiteiten kunnen doen. Huiskamerprojecten. Sportvereniging. Gemeenschapshuizen. Hebben we dat voor elkaar, dan gaan we elkaar leren kennen en elkaar begrijpen. Radar heeft hierin een grote rol, maar de gemeente ook. En die laatste moet zich bewust zijn bij alle dingen die zij organiseert en verstuurt dat het begrijpelijk én aantrekkelijk is voor álle inwoners. En daarnaast is het zo dat iedereen dezelfde rechten heeft. Ik vind het superbelangrijk dat ook onze bewoners gaan stemmen. Ik steek er graag energie in om ze hierin goed te begeleiden.”

Met elkaar in verbinding komen

Het felicitatiekaartje dat nieuwe raadsleden van de Zuid-Limburgse gemeenten eind mei 2022 kregen, deed zijn werk. Want er zijn een aantal raadsleden getriggerd door het filmpje met de tips van bewoners en een ambulant begeleider voor een inclusievere gemeente. Ook werden zij uitgenodigd om locaties te bezoeken.

Vijf raadsleden uit Gulpen-Wittern brachten in september een bezoek aan woonvorm Marchierstraat in Wijlre. En maar liefst tien raadsleden en een wethouder uit Landgraaf namen in december een kijkje in de Landgraafse woonvormen het Centrum en de Dorpstraat.

In alle drie de woonvormen kregen de raadsleden een warm welkom met koffie en vlaai. Waarna bewoners, begeleiders en managers uitleg gaven over het wonen binnen Radar, het hebben van werk of dagbesteding, de vrijetijdsinvulling en het actief deelnemen in de wijk en buurt.

De bezoeken zijn een mooie stap in het met elkaar in verbinding komen. Elkaar ontmoeten, leren kennen én begrijpen dus.

Bekijk het inter-
view dat Danny en
Nancy gaven over
het aanzoek

“Ja, ik wil”

Danny Sprey & Nancy Felix hebben al een hele tijd een relatie en wonen in een appartement op Daalhof. Een paar jaar geleden vroeg Nancy haar vriend ten huwelijk. Tijdens een optreden van Frans Theunisz in Heugem. Nancy vroeg Frans of zij de microfoon even mocht vasthouden. Daarop vroeg zij: “Danny, wij zijn al bijna 12,5 jaar samen. Wil je alsjeblieft met me trouwen?” Onder luid applaus antwoordde de verraste Danny: “Ja, ik wil”.

Het gelukkige stel is getrouwd op
25 juni 2022.

LOVE

Prokkelduo wordt blijvertje bij verkiezingen in Landgraaf: 'Zo'n medewerkster is goud waard'

Burgemeester Richard de Boer, geflankeerd door Linda Vogels en Roel Peters met hun maatjes Jan Meijs en Marjo van Rhee.

Landgraaf - In elke gemeente bij de verkiezingen op minimaal één stembureau een duo bestaande uit iemand zonder, en iemand met een (licht) verstandelijke beperking. Daar zet de stichting Prokkel zich voor in. Landgraaf heeft laten zien dat het mogelijk is.

Linda Vogels heeft een drukke ochtend achter de rug. Als vrijwilligster van het hoofdstembureau in het gemeentehuis van Landgraaf heeft ze kiezers verwelkomd, stemformulieren afgegeven en stemhokjes en stempotloden ontsmet. Het laatste uur heeft ze geholpen bij het tellen van stemmen die al maandag en dinsdag zijn uitgebracht. „Het was hartstikke leuk. Ik wil het best wel vaker doen.”

Linda woont in een beschermde omgeving en heeft een licht verstandelijke beperking. Ze heeft de hele ochtend opgetrokken met haar maatje Jan Meijs. Linda en Jan vormen een zogenaamd prokkelduo: iemand mét en iemand zonder een verstandelijke beperking doen samen een klus. In dit geval tijdens de verkiezingen assisteren bij een stembureau. Jan is trots op Linda. „Ze heeft enthousiast meegewerkt en bij het hertellen van de stemmen zelfs een fout opgemerkt. Zo'n medewerkster is goud waard.”

Stichting Prokkel

Er is deze woensdag overigens nog een tweede prokkelduo actief in het Landgraafse gemeentehuis. Roel Peters, net als Linda cliënt van de stichting Radar die mensen met een beperking ondersteunt, zorgt samen met Marjo van Rhee voor een goed verloop van de verkiezingsdag. Als je ziet met wat voor brede glimlach Roel alle kiezers begroet, dan hanteer je vanzelf met plezier het rode potlood in het stemhokje. Stuwende kracht achter dit alles is de landelijke stichting Prokkel. Die stimuleert organisaties, bedrijven, particulieren én mensen met een verstandelijke beperking om samen iets te doen. Samen muziek maken, bakken, hardlopen of gewoon een avondje stappen: de mogelijkheden zijn legio.

Getriggerd

Erik Kroes van de gemeente Landgraaf kende de stichting tot voor kort niet. Hij is verantwoordelijk voor het ordentelijk verloop van de verkiezingen. „Onlangs las ik in een nieuwsbrief van de Vereniging Nederlandse Gemeenten over die prokkelduo's. Daar raakte ik door getriggerd. Dat moeten we ook doen in Landgraaf! Dankzij de hulp van Radar werd het geregeld.”

Jane Pits is coördinator vrijwilligerswerk van Radar. Ze benaderde de diverse zorgorganisaties met de vraag om mee te werken. Er was voldoende animo onder de cliënten. „Behalve in Landgraaf helpen in Zuid-Limburg ook prokkelduo's mee bij stembureaus in Heerlen, Maastricht, Valkenburg en Meerssen.”

Welkom

Burgemeester Richard de Boer van Landgraaf prijst zich gelukkig dat Linda en Roel een rol hebben tijdens deze bijzondere dag. Als dank kregen ze een certificaat en een tasje met gadgets. „We hebben 22 stembureaus in onze gemeente en alle helpende handjes zijn welkom.

Zeker van dit tweetal. Het is belangrijk ervoor te zorgen dat ook mensen met een verstandelijke beperking betrokken worden bij het democratisch proces. Zij zijn méér dan hun beperking, zij willen en kunnen van betekenis zijn in de samenleving.”

Daar is landelijk woordvoester Marian Geling van de stichting Prokkel het helemaal mee eens. „We kijken niet naar de beperking, maar de kracht van deze mensen. Wat kunnen ze wél. En dat blijkt heel veel. Niet alleen onze doelgroep voelt zich op deze manier gehoord, in hun omgeving worden familie, vrienden en verwanten in dat proces meegenomen. Dat zie je bij de verkiezingen, ze gaan eerder stemmen. Dat is alleen maar positief.”

Verenigde Naties

Stichting Prokkel heeft sinds 2007 een palet aan activiteiten georganiseerd. Geling: „In de aanloop naar de landelijke verkiezingen van vorig jaar kwam het idee van het prokkelduo boven drijven. Zeven gemeenten deden mee. Een bescheiden begin. Maar toch. En wat denk je nu, bij deze gemeenteraadsverkiezingen? Zo'n 125 van de 345 gemeenten in Nederland. In Assen bijvoorbeeld zijn er zeven duo's. Het onderstreept maar weer dat ook de gemeenten achter het motto 'iedereen kan meedoen' van de Verenigde Naties staat.”

In Landgraaf smaakt de primeur in elk geval naar meer, zegt Erik Kroes. „Gezien het enthousiasme denk ik niet dat het bij deze ene keer blijft.”

“
*Het is meer
dan alleen
het volgen van
een opleiding*”

Zelfredzaamheid en erbij horen is belangrijk voor iedereen. Daarom zijn Radar en PSW dit jaar begonnen met de brancheopleiding Facilitair van anderhalf jaar. Zes studenten volgen de opleiding. In gesprek met *Marlies Driebuijs*, docent en begeleider vanuit Radar, en studenten Raymond Coort en Anouk van der Meulen.

**Het leukste
vind ik met de
computer
werken.”**

Onderwijs op maat

Een opleiding volgen zorgt niet alleen voor nieuwe kennis en vaardigheden, maar is ook een boost voor je zelfvertrouwen. Marlies: “Onze cliënten groeien hiervan. Het is echt een meerwaarde. Wij zijn nu net pas bezig, maar het is al een succes. Ik moet wel zeggen dat het voor de meesten even wennen was, zo’n hele ochtend stilzitten. Maar het gaat nu prima.” Radar en PSW bieden onderwijs op maat aan. De een gaat nu eenmaal sneller door de stof dan de ander. De studenten krijgen wat ze nodig hebben om het diploma (of deelcertificaten) te behalen. “Het diploma dat ze straks krijgen staat gelijk aan mbo-niveau 1. Maar op het mbo krijgen ze ook nog vakken zoals Nederlands, rekenen en Engels; die volgen ze bij ons niet.”

Waarom ben jij begonnen aan de opleiding, Anouk? “Omdat ik graag wil werken in een verzorgingshuis met kinderen. Nu werk ik in een restaurant.” En jij, Raymond? “Ik had me meteen aangemeld toen ik het briefje zag hangen. Ik werk nu in de keuken. Dat doe ik graag, maar ik wil straks nog liever in de beveiliging werken.”

2 ochtenden les + 1,5 dag stage

De studenten krijgen twee ochtenden per week les. En daarna volgt iedere student nog drie dagdelen stage of werkt hij of zij in de praktijk. Dat is meestal op de plek waar ze ook dagbesteding hebben. Marlies: “Wij zijn nu net klaar met het eerste blok Werknemersvaardigheden, het basisblok voor elke brancheopleiding. We werken hier bijvoorbeeld aan op tijd komen en er netjes uitzien. Nu zijn we bezig met blok 2 Ruimtes klaarzetten en schoonmaken. Daarna volgen nog blok 3 Gastheerschap en blok 4 Dienstverlening en onderhoud.”

Raymond, vind je iets moeilijk? “Nee nog niet, maar ik denk dat het wel moeilijker gaat worden.” Anouk, wat is het leukste tot nu toe aan de opleiding? “Met de computer werken, de opdrachten, de docenten. Alles.”

**Ik wil straks
in de
beveiliging
werken.”**

Doortrekken richting de woonsituatie

Tussen dagbesteding en regulier werk zit een groot gat. Marlies: “Radar heeft de capaciteit in huis om dit gat op te vullen. Op zo’n manier dat het voor de cliënten fijn is. De brancheopleiding is hier een mooi voorbeeld van. Hopelijk kunnen ze dit straks ook doortrekken richting wonen. Dat ze dingen die ze tijdens de opleiding leren ook kunnen gebruiken in de praktijk. Denk aan het schoonmaken van hun eigen woning en wie weet zelfs op termijn die van een buurtgenoot.” De studenten worden door de opleiding zelfstandiger en zelfredzamer. En merken dat ze erbij horen. Ze werken met de computer. Kunnen straks koken en schoonmaken. En niet onbelangrijk: ze werken aan het onderhouden van sociale contacten. “Het is duidelijk veel meer dan alleen het volgen van een opleiding”, besluit Marlies.

Al 25 jaar vrijwilliger

*Julian en Mariska van Radar Cliëntenweb waren op bezoek bij **Angelique Feyt** en haar begeleider Guus Hagelstein. Angelique is al 25 jaar vrijwilligster bij Sevagram. Dit vinden we knap dus we gingen graag langs voor een interview.*

Mariska:

Wie ben je?

Angelique:

Ik ben Angelique Feyt.

Mariska:

Wat zijn je hobby's?

Angelique:

Kleuren op de telefoon, uit eten en shoppen.

Julian:

Kan je vertellen wat voor werk je doet?

Angelique:

Ik werk bij Sevagram in Wolder. Op maandag poets ik samen met de mensen. 's Ochtends help ik mee met de gymnastiek. Dinsdag is een beetje hetzelfde. Ik poets de bestekbak en ijskasten en we gaan naar de mis in de ochtend. Op woensdag werk ik niet. Op donderdag gaan we meestal knutselen en wandelen. Op vrijdag gaan we 's morgens naar de mis en dan brengen we daar de bewoners naar toe. In de middag doen we activiteiten of zitten we gezellig bij elkaar. Dus toch zijn we de hele dag bezig.

Mariska:

Hoe lang doe je dit werk al?

Angelique:

Vanaf 8 juli 1996.

Julian:

Hoe ben je op het idee gekomen om dit werk te gaan doen?

Angelique:

Ja, ik doe dat eigenlijk van kinds af aan.

Mariska:

Heb je nog wensen om ook nog wat anders te gaan doen qua werk in de toekomst?

Angelique:

Nou dat weet ik niet, misschien wil ik eens wat anders gaan doen. Ik ging ook nog onder bij het restaurant bij ons werken, ik had toen al 10 jaar met Sandra van de Polder gewerkt op de afdeling. In het restaurant dacht ik dat ik zit in de bediening te werken maar ik was meer in de spoelkeuken. Ik miste de bewoners dus toen hebben ze gedacht ja, ga je misschien terug naar de afdeling. Ik dacht dat ik weer op mijn oude afdeling terug mocht. Dat was een zware bevalling geworden omdat ik op een nieuwe afdeling moest gaan werken. Ik kon er niet naar uitkijken, omdat het allemaal onbekende bewoners en collega's waren. Het had toen een tijd geduurd voordat ik er aan gewend was.

Julian:

We hebben begrepen dat je daar binnenkort 26 jaar werkt. Dat is al heel veel jaar. Heb je in al die jaren iets bijzonders meegemaakt wat je niet zo gauw zal vergeten?

Angelique:

Ja we hebben twee jaar thuis gezeten met corona. Toen ik terug wilde gaan werken moesten de mondkapjes op. Ik was er tegen, ik vervloekte die mondkapjes. Toen hebben ze gezegd, we kunnen niks voor Angelique doen als ze de mondkapjes niet op wil.

Mariska:

En wat heb je toen gedaan?

Angelique:

Ja toen was ik nog thuis gebleven en na een paar maanden begon het wel te jeuken. Ik wou wel terug dus toen heb ik de mondkapjes voor lief genomen.

Mariska:

Dat is wel heel knap hè?

Angelique:

Ja.

Julian:

Wil je nog iets aan ons vertellen?

Angelique:

We zijn eerst nog in Gulpen begonnen. In Gulpen hebben we een beetje dezelfde taken gedaan met de oudjes als bij zorgcentrum Campagne. Omdat mijn vader in Gulpen op een school werkte kon ik met pap meerijden naar het Dr. Ackenshuis. Toen pap stopte met werken kon ik niet meer meerijden en hebben we een werkplek in Maastricht gezocht.

Mariska:

Toen ben je naar je huidige werk gegaan.

Angelique:

Ja, sinds toen werk ik bij Campagne.

Mariska:

En vind je je werk hier nog altijd leuk?

Angelique:

Ja.

Mariska:

Wat is er eigenlijk zo leuk aan?

Angelique:

Je kunt met mensen bezig zijn. Het is leuk om met ze naar de activiteiten te gaan, spelletjes doen en wandelen, of naar de kerk brengen.

Mariska:

Zijn de mensen ook wel eens lastig?

Angelique:

Een vrouwtje af en toe, maar ze hebben mij geleerd hoe ik met haar moet omgaan. Ik ben het aan het leren om even weg te gaan en wat anders te gaan doen. De laatste weken gaat het wel rustig.

Mariska:

Heb je ook wel eens dingen die niet zo leuk zijn met werken?

Angelique:

Het werk is niet zo erg maar ik vind het wel leuker om het samen met een collega te doen. Het is wel zwaar om alleen veel bedden te doen, dat was teveel voor mij. We hebben het een aantal keren geprobeerd maar toen kreeg ik last van mijn rug. Toen hebben ze gezegd dat doen we niet meer. Het is ook zwaar.

Guus:

En daar letten we ook op hè?

Angelique:

Ja.

Guus:

En ik kijk mee dat de belasting en belastbaarheid in balans blijven, en indien nodig overleggen we om dit aan te passen. Samenwerken met de collega's dat vindt ze ook heel fijn. Het gaat eigenlijk heel goed.

Mariska:

Hoe laat ga je werken?

Angelique:

Ik werk van half 11 tot half 2, vier dagen in de week.

Julian:

Bedankt voor het interview!

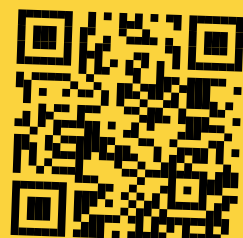

In gesprek over inclusie

Inclusie.

Bij Radar vinden we dat zó belangrijk. We hebben het er vaak over. Maar wat is het nou eigenlijk? En wat niet? Bestuurder Monique Heffels ging hierover in gesprek met vertegenwoordigers van de medezeggenschapsraden en de Raad van Toezicht. Waar ze het over eens zijn is dat sociale inclusie niet voor iedereen hetzelfde betekent. Goed luisteren naar wat iemand wil en kan is belangrijk. Het gaat ook om wederkerigheid. Inclusie levert iets op voor alle partijen en een klein gebaar kan supergroot zijn. Daarnaast zijn bewustwording en begrip voor elkaar onmisbaar. Allemaal zaken waar we de komende tijd samen verder aan werken!

Bekijk het gesprek

Verhalen beginnen bij ontmoeten

Ons eerste jaarmagazine. We zijn er trots op. Toen het zorgkantoor ons vorig jaar liet weten ook een meer vormvrij kwaliteitsrapport te accepteren wisten we al: we maken dit jaar een magazine. Een magazine dat laat zien wie we zijn, waar we voor staan en waar we in geloven.

Wij geloven dat mensen gelukkiger worden naarmate ze merkbaar iets voor een ander kunnen betekenen. Daarom ontwikkelen we met en rond cliënten netwerken waarin ze betekenisvol mee kunnen doen.

Dat is geen 'moeten' en dat zit in duizend kleine en grote dingen. Juist dat proberen we met dit magazine uit te dragen. Het gaat over zien en gezien worden. Het gaat over ontmoeten, elkaar leren kennen, elkaar begrijpen. Dat gaat niet vanzelf. Maar waar mensen met elkaar in gesprek geraken zijn er altijd vragen en zijn er ook altijd antwoorden. Als je ziet en gezien wordt, wordt ook helder wat je voor een ander kan en wil betekenen. Wederkerig. Doen.

Dat is dan ook het kernwoord (en de titel) van dit magazine. Het is een mooie verzameling doen-verhalen geworden. In alle nuances. Klein en groot. Allemaal, stuk voor stuk, even waardevol. Verhalen van en over gelukkige mensen. En dat maakt trots: trots op iedereen die doet. Iedereen die mogelijk maakt. Trots omdat we weten dat er nog veel meer verhalen zijn. En dat er nog heel veel nieuwe verhalen op ons wachten. Verhalen die beginnen bij ontmoeten. Bij zien en gezien worden.

Monique Heffels
Bestuurder Radar

doen.

**WETEN HOE RADAR IN 2022 NOG
MEER WERKTE AAN KWALITEIT?**

Kijk dan op www.radar.org/kwaliteit